

Magyarország harca a nemzetközi pénzügyi oligarchia ellen

*Uram, adj nekem nyugalmat,
hogy elfogadjam a megváltoztathatatlant, bátorságot,
hogy változtassak a megváltoztathatón, és bölcsességet,
hogy fölismerjem a kettő közötti különbséget.*

(Egy indián törzsfőnök imájából)

A mai pénzügyi rendszer arculata

A mai pénzügyi rendszerre jellemző a dollárnak mint fizetőeszköznek az egyeduralma a nemzetközi kereskedelemben. Egyeduralma megszakítás nélkül tart a második világháború befejezése óta egészen napjainkig. A tengerentúli pénzügyi oligarchia, amely működteti (bizonyos kedvezményeket meghagyva a londoni tőzsde számára), létrehozta az offshore cégek, bankok, biztosító ügynökségek világbirodalmának pénzmosó hálózatát. Ezekben szilárdan tartja magát a dollárelszámolású rendszer monopóliuma, amelyet talán majd a távolabbi jövő fog megingatni. Addig ez a monopólium kérelhetetlen pénzügyi háborút folytat minden más valuta esetleges megjelenése ellen a nemzetközi kereskedelemben.

A tengerentúli oligarchia amilyen ellenséges volt a Szovjetunióval szemben, most hasonlóan kegyetlen és kérelhetetlen a szövetségesével szemben is. Hol nyílt, hol leplezett pénzügyi háborút folytat az eurózóna országai ellen. Az eurót mint fizetőeszközt meg akarja semmisíteni a nemzetközi kereskedelemben. Nem tűr meg semmilyen dél-amerikai, afrikai, legfőképpen ázsiai valutáris tömörülést. A lokális háborúk kirobbantása gyakorlatának éppen az a célja, hogy ezt megakadályozza. Ne higgye senki sem azt, hogy értelmetlen, céltalan - s főleg, vesztett háborúkról van szó. Ellenkezőleg, valamennyi továbbra is biztosítja a dollár monopóliumát a világkereskedelemben, az ellenkező próbálkozásokat pedig vérbe fojtja.

Ennek a szüntelen háborúnak, természetesen, gazdasági alapot nyújt az amerikai gazdaság kitűnő szervezettsége, a legújabb műszaki

és technológiai megoldások bámulatos gyors alkalmazása. Ennek ellenére az amerikai ipar veszteti kiviteli pozícióit a világ minden részén.

A profit biztosításához szükséges volt megtalálni és működtetni más lehetőségeket. E tekintetben a legsikeresebbnek mutatkozott a spekulatív tőke: olcsón kínálok és adok hitelt más országnak, amikor számára kedvező a hazai valuta dollárhoz mért árfolyama, majd váratlanul megdrágítani a dollárt, amikor a hitelt vissza kell fizetni, az árfolyamkülönbséget pedig bezsebelem.

Ezt a horgot az elmúlt évtizedekben számos fejletlen és fejlődő ország bekapta, Magyarország is. Ennek az lett a következménye, hogy tovább nőtt a világban a gazdag és a szegény országok közti különbség és a fejletlen s fejlődő országok kizsákmányolása, szabályos kirablása.

Felvetődik az a nyugtalanító kérdés, hogyan keletkezett ez a szabad tőke, amely ilyen módon hitelez és spekulatív tőkévé változik?

A gazdasági és pénzügyi szakemberek előtt nem titok, s mégis kevesen mernek róla beszélni. A nyílt titok is maradjon titok, mert súlyos következményei lehetnek egy ország politikai-gazdasági helyzete szempontjából, ha elveszíti a tengerentúli pénzügyi oligarchia kegyeit. E pénzügyi oligarchia még azzal sem éri be, hogy kifosztja a kis országokat. Lázasan keresi, hogyan lehetne kiszorítani a világkereskedelemből és a spekulatív tőke üzérkedéseiből a legfejlettebb szövetséges államokat - az eurózóna államait is -, hogyan lehetne átostani a világ nemzeti jövedelmét ismét a maga javára?

Ebben a most zajló kegyetlen pénzügyi háborúban az USA gazdasága csak karcolásokat szenvedett, ha összehasonlítjuk az eurózónával

és különösen az eurózónán kívüli Európával. A világ többi részéről nem is érdemes beszélni. Hogyan lehetséges ez, amikor a dollár is állandóan veszít az értékéből a többi valutával szemben? Ez éppen azért lehetséges, hogy a dollár értéktelenedésének úgyszólván nincs semmilyen hatása magára az amerikai gazdasági életre.

Az USA a világ legeladósodottabb állama. Bármit vesz a világban, annak az árát dollárban állapítják meg, a behozatal is dollárban történik, a külföldről behozott termék árát dollárban fizetik.

Az amerikai piac külföldi ellátói éppen ezért reszketnek a dollár időközbeni értékvesztésétől, mert őket érintené a legjobban, az USA-t a legkisebb mértékben sem.

A világkereskedelemben a dollár a fizetőeszköz minden területen (nyersanyag, energensek, portfóliók, vétel-eladás, készpénzfizetések). A világgazdaságban és kereskedelemben használatos dollárnak 75%-a nem az USA területén forog, hanem az USA határán kívül. Hasonlóképpen minden más állam nemzeti bankja valutatartalékának 75%-a dollárban van. Ez az, ami megmagyarázza, hogy mindenki már előre reszket az oly gyakori dollárspekulációtól.

Ez idáig tehát, akik a világgazdaságban és a nemzetközi kereskedelemben részt akartak venni, akár meg akartak jelenni, akár fennmaradni, az utóbbi hatvan évben nem tehettek mást, mint először dollárt kellett venniük bármilyen áron is. Ezt leggyakrabban úgy tették, hogy értékvesztve adták el azt, amijük volt, vagy nagy kedvezményeket adtak (eladták a szabadságukat), ami ismét gyarmati helyzetbe züllesztette őket. Egyedül az USA-nak volt mindig annyi dollárja, amennyit csak akart. S valóban, az USA nemzetközi ellenőrzés nélkül mindig annyi dollárt nyomtatott, amennyit csak akart. A dollár valami isteni misztikum lett. Az USA legfőbb exportcikke a dollár eladása lett. Aranyalapja többé nincs, s csak részben áll mögötte az amerikai ipar és mezőgazdaság, amelyek nem is nagyon törekednek exportálni.

Minek? Helyettük ott van a dollár monopóliuma. S valóban, az elmúlt évtizedekben az USA annyi dollárt nyomtatott, amennyi a nemzetközi kereskedelemben állandósította, kikényszerítette minden nemzetgazdaságban az inflációt, a pénzhígitást, az önmegrontást.

Mindmáig érvényes az a híres angol mondás, amely szerint: azt a várat, amelyet nem képes bevenni az ágyútűz, az infláció megadásra kényszeríti.

Az infláció előidézése által az USA bármikor képes volt minden katonai kiadását, a legmagasabb életszínvonalon túli minden luxust és hóbortot másokkal megfizettetni. Ezt tették, erre kényszerültek a múltban nemcsak az ellenségei, de a szövetségesei is, ezt teszik ma is. Nincs kegyelem senki számára.

Az inflációhoz szervesen kapcsolódott az alacsony kamatláb politikája az USA-ban és a magas kamatláb kikényszerítése a kiszemelt áldozatok között, a nemzetközi és nemzeti hitelezés politikája területén. A törvényes bankrablás, a vállalatok és polgárok kifosztásának és elszegényítésének a képlete tehát ilyen egyszerű.

Az USA az ellenségeit (és az engedetleneket) roppant katonai erejével térítette és téríti észre, a szövetségeseit pedig egyszerűen - becsapja. Erre szolgálnak azok az értékelő ügynökségek és minden közvéleményformáló média, amelyeknek az a feladata, hogy felbecsüljék az egyes nemzetgazdaságok erejét, hiteljogosultságát, beruházási hatékonyságát, költségvetési hiányát, szociális juttatásainak a nagyságát, a fizetések, vállalati és magánjövedelmek mozgását stb. Ezek az ügynökségek szinte minden esetben megállapítják, hogy a szabad tőkét és megtakarításokat legjobb az USA-ban beruházni és nem odahaza. Ugyanakkor bátorítják az amerikai vállalatokat és polgárokat, hogy csak adósodjanak el a külföldinél, mert az USA ezzel mindig jobban jár.

A világgazdasági válság megtervezett előidézése

Az USA gazdasága úgy tisztul meg bajaitól, hogy közben beszennyezi a világgazdaságot pangással és pénzhígitással a termelésben, az árukereskedelemben és pénzforgalomban. Esik a termelés és fogyasztás szinte mindenütt a kis nemzetgazdaságokban. Az ipar nem „dübörög”. Ellenkezőleg, az üzemcsarnokok csendesek. Nincs profit. Nincs beruházás. A munkanélküliség a kis országok társadalmi viszonyait veszélyesen túlfeszítette, hagyományos értékeit semmisé tette, a munkaerőkölsöt lezüllesztette.

A társadalom családfenntartó ereje megszűnőben van (egy gyermek vállalása, sőt a gyermektelenséggel való szembesülés kényszere). A fizetések vásárlóereje hónapról hónapra csökken. A szociális juttatásokat fokozatosan megszüntetik, jobbik esetben megnyirbálják. A társadalom népességi piramisát öregkorú korcsoportokból rakják össze. Esztelen adóztatás folyik, ennek ellenére az államnak az adó nem elég, a költségvetési hiány tovább nő.

Ebben a kaotikus állapotban, társadalmi élet-erővesztésben megállás nélkül tanácsokat osztogat a Washingtonban székelő Világbank és a Nemzetközi Monetáris Alap. Ösztönzi a még nagyobb fogyasztást, a szabadpiac következtében veszteséges vállalatok kiszelektálását, szorgalmazza a szabadpiacot (minden állami beavatkozás nélkül) a termelésben, kereskedelemben és pénzforgalomban. Igaz, nem mondja ki, hogy a fizetés és jövedelem nélküli polgár dögöljön meg, és az ilyen család pusztuljon ki, de ez magától értetődik, mert a fizetésektelen polgár gyakorlatilag ne részesüljön egészségvédelemben, a fizetésektelen család ne taníttassa a gyermekét, aki nem tudja fizetni a tandíjat már az elemi iskolától, ne vállaljon gyermeket stb.

Nyilvánvaló, hogy a pénzügyi oligarchia olyan méretű és züllött erkölcsű összeesküvéséről van szó, amelynek célja a kommunizmustól megszabadult kis országoknak és a világ fejletlenebb részének a kolonizálása, nyomorba döntése, elszegényítése.

Ez nem fog menni. Ez alkalommal nem a kommunista internacionálé forradalmának veszélye fenyeget, hanem a polgári forradalmak sorozatának veszélye, polgári mércével mért forradalmi reakció, amelyet a nyugati fejlett tőkés társadalmak 200 éve már maguk mögött tudnak.

A nemzetközi pénzügyi oligarchia és Magyarország

Magyarország nyersanyagban, energensekben és tőkében szegény országgént (amely ugyanakkor mindig nyitott gazdaságpolitikát folytatott) még a Kádár-korszak végén szembetalálta magát a nemzetközi pénzügyi oligarchiával s ennek szabadelvű monetáris politikájával. Az országnak csaknem mindig hitelre volt szüksége, hogy tudja pénzelni a vállalatok kivitelét.

Magyarország a megtermelt nemzeti jövedelmének hovatovább legnagyobb részét a külkereskedelemben valósította meg 1920 után. Csupán a külkereskedelem főszereplői változtak többször is, a politikai rendszertől függően. A magyar vállalatoknak mindig szükségük volt forgóeszközre a bérmunka lebonyolításához, új termékek előállításához és kiviteléhez.

A rendszerváltás ennek az igényét felfokozta, a kivitel iránya Keletről Nyugatra fordult. Korszerűbb termékek előállításához és kiviteléhez több pénzre volt szükség.

Sajnos, a kommunista elitet (amelynek totális volt az ismerethiánya a nemzetközi kereskedelem aknamezején, de különösen a tőkés pénzforgatás területén) nem váltotta fel olyan új polgári műveltségű és tapasztalt gazdasági-politikai elit a termelésben, kereskedelemben és pénzforgalomban, amely gyökeresen szakított volna az előző nemtudással és biztosan mozgott volna a tőkés pénzpiacon. A kommunista elit eladósította az országot, az új elit azonban nem szabadította meg tőle, hanem az eladósodottságra rádobott még jó néhány lapáttal.

A világgazdasági válság minden eddig felgyülemlett pénzforgalmi problémát elemi erővel dobott a felszínre: azokat is, amelyeket a kommunista elit okozott, azokat is, amelyeket a rendszerváltók okoztak önmaguknak az útkeresés során.

Az ország mindig kényszerpályán mozgott az említett okokból kifolyólag. Tagadhatatlan azonban, hogy a rendszerváltók szakértelem nélkül hajtották végre a privatizációt, csakhogy jobb hitelfeltételekhez juttassák a vállalatokat (éppen az ellenkezője következett be!)

Az öntetszelgő, önmagába zárkózó, a nyugati világ gyakorlatától elszigetelt és a gyakorlatot minden részleteiben nem ismerő kommunista elit számára nincs mentség (aki agyában a világot két részre osztja, mást nem kaphat).

A rendszerváltók között azonban voltak a Nyugatot megjárta emberek. Mégis hibát hibára halmoztak. Felületesen ismerték meg a tőkés pénzforgatás fortélyait. Nyilvánvaló, hogy a piacgazdaságról való tudásuk könyvízü volt.

Nyugaton a piacgazdaság ismerete munkaadó és munkavállaló számára nemzedéki tapasztalatból, leggyakrabban családi hagyományokból táplálkozik, mindenekelőtt tömeges méretű, szabadon mozog a csődközeli veszély és konjunktúra közt megszabott pályán - az egyik termelő vagy kereskedelmi ágazatból a másikba. Nemzedéki hagyomány, hogy felkészülnek a szűkös napokra vagy hónapokra.

A szakképzetlenség (nevezzük így) zűrzavart vitt a vállalatok egymás közötti és a bankokkal kialakított pénzforgalmába.

Sem a Magyar Nemzeti Bank, sem az egymást váltó kormányok, sem a pénzügyi elit nem ismerték ki magukat a válságba sodródó piacgazdaság jelenségei és törvényszerűségei között. Ezek ismeretét elősegítette volna akár Marxnak, a tudósnek (és nem a jósnak) a tanulmányozása is - minimumként, maximumként pedig a gyakorlat és elmélet korszerű nagy elméinek a jobb megismerése.

Ezeknek a melléfogásoknak és mulasztásoknak a következménye lett, hogy Magyarország fogyasztói társadalommá alakult, megfelelő termelői alap nélkül, mégpedig úgy, hogy eladósították kedvezményesített hitellel. Ugyanakkor a közepes és kisvállalatokat agyonütötték magas kamatozású hitelekkel - ami gazdaságtani abszurdum, mert egymással összeegyeztethetetlen. Tették ezt a bankok árfolyamkülönbség keletkezésére számító üzérkedésében való segédkezéssel. Az országot adóscsapdahelyzetbe vezették.

A rendszerváltók szolgálai módon azt hitték, hogy mindez kikerülhetetlen: a Nyugat éppen ezt követeli az országtól, a Wall Street politikája kényszerpálya egy kis ország számára, ellene nincs orvosság, és értelmetlen minden ellenálás.

Az elmúlt évszázadokból jól ismert a magyar politikai elit szolgálai magatartása az aktuális nagyhatalmak előtt. Nyugodtan nézték, hogy az idegenek hogyan teszik tönkre az országot. Lebénultak, s hagyták, hogy külföldi termékeket és ezek fogyasztását a magyar állam által felvett külföldi hitelekből támogassák. Az ilyen nagylelkűséghez a nyugatiak két kézzel kínálták a hitelt.

Ezidáig még nem készült igazán tudományos felmérés a külföldön felvett hitelek romboló ha-

tásáról. Ha elkészül majd egy ilyen tudományos összegezés, mégpedig nemzetközi összehasonlításban (vagyis, hogy más országok hogyan használták fel az ilyen hiteleket), akkor világosabbá válik az adóscsapda mélysége. És az is, hogy a valutacsapda mennyire hozta a hazai közép- és kisvállalatokat veszteséges helyzetbe, a kivitel lehetőségeit mennyire torlaszolta el előttük, mennyire volt szükséges minden külföldi terméket hitelből behozni.

Egész biztos, hogy a behozatali kereskedelmi lobbynak mindig sikerült maga alá gyűrnie a hazai termelőtársulásokat!

A gazdaságpolitika irányítói azzal védekeztek, hogy az egész világ el van adósodva, az USA legfőképpen. Ha pedig így van, ez kell legyen Magyarország sorsa is. Anélkül, hogy megvizsgálták volna a többi ország által felhasznált külföldi hiteleket, ezt állítani nyilvánvaló ostobaság volt a saját tehetetlen lelkiismeretük megnyugtására a megoldatlan feladat előtt és után.

Külföldi hitelért privatizálni azt is, amit egy épeszű háziasszony sohasem tett volna meg, vállalatok helyett a magyar államot kényszeríteni hitelkunyeralásra, akár külföldi magánbankoktól is, privatizálni nélkülözhetetlen közvállalatokat bagóért - nem nagy nemzetgazdaság-irányító észre vall. Az ilyen melléfogásokat nehéz utólag helyrehozni.

A nyugati kalandor vállalkozók diktátumai semmivel sem jobbak a szovjet diktátumnál, mert azonnal a szabadpiaci elvek megsértésére hivatkoznak, nemzetközi bíróságokra viszik a személyes rablással hasonlatos üzelveiket.

A halott adós nem jó adós - mondja az angol szállóige. Mégis ugyanezek malomkö alá helyezik a magyar termelővállalatokat, ha hitelezésükről van szó. Ennek köszönhetően a külföldről Magyarországra bevonult bankok akkora profitra tettek szert, amiért a középkori uzsorások életükkel fizettek.

Most, hogy a magyar állam - igen megkésve - de az újabbnakori gazdaságtörténetben talán először, nem is túl nagy adóval, belenyúlt a profitjukba, a Kongresszustól, a Kapitóliumtól, a Pentagontól, a CIA-tól követelnek sürgős politikai (majdhogynem katonai?) intézkedéseket Magyarország ellen, mert akadályozza a szabad tőkeáramlást.

Az a rablótőke „panaszkodik“, amely bagóért vett meg bajba jutott, a magyar államiság szempontjából stratégiai fontosságú termelő vállalatokat és a saját áruja raktárává tett termelő üzemcsarnokokat.

S végtére nem történne semmi rettenetes, ha rákényszerülnének arra, hogy amit bagóért vettek meg, ugyanannyiért szolgáltatassák vissza, lehetővé tennék a magyar államnak a visszavásárlást. A szabad tőkeáramlás elve semmit sem csorbulna. Az ország megtisztulna a feketegazdaságtól és elkezdődhetne ismét a termelés.

Nincs ok a félelemre: az USA úgysem esik a szovjetek hibájába. Náluk sokkal körültekintőbb. Ők jól tudják, hogy a magyarokkal nagyon óvatosnak kell lenni, mert a „magyar vírus“ máris terjed szerte Európában, nehogy átterjedjen a többi kontinensre is.

A magyar nép a leigázóval szembeni lázadások és forradalmak népe.

Inkább agyon kell hallgatni, ami nem tetszik: jobb, ha most elcsendesül és visszahúzódik a kalandortőke. Nem szabad és nem is lehet pártfogásba venni. A piacgazdaság elvei valóban nem csorbulnak, csupán tisztulnak. Nem kell belebonyolódni abba a vizályba, amiből aztán nem lehet kilépni, rokonszenvesen távozni. Inkább újszerű megoldások szükségességére kell hivatkozni és figyelmeztetni Magyarországot.

Gyakran hallani az aggodalmat, hogy majd kivonulnak a multinacionális cégek és külföldi bankok, ha megadóztatják extraprofitjukat. A magyar állami adó ellenkezik a szabad tőkeáramlás elvével. Ezek tényleg fenyegetőznek, de hogy kivonuljanak, annak a valószínűsége egyenlő a nullával. Aki csak egy kicsit is ért a tőkemozgás törvényszerűségeiből, annak világos, hogy az extraprofit kivitele offshore cégekbe és bankokba, vagy maradéktalan átvitele a leányvállalatokból a központi vállalatba, először a termelőtőke működését teszi lehetetlenné, de utóbb az egész fogyasztói társadalom alapjait is aláásná Magyarországon. Ez pedig most senkinek sem érdeke Nyugaton.

- Magyarország fenyegeti a multinacionális kereskedelmi cégek önállóságát - jajognak és rimánkodnak. Röhej. Mintha ezeknek függetleneknek kellene lenniük a politikumtól. Magyarország valóban állami intézkedésekkel kötelezi őket,

hogy magyar terméket is áruljanak, mert azon is van profit. Mivelhogy valóban van haszon, a handabandázás rohamosan alábbhagy és normális haszonkulccsal máris árulják a magyar terméket. Vagy beilleszkednek a magyar valóságba, vagy megszöknek. De még senki sem szökött meg!

Nem is fog!

Nem túl sok idő kell ahhoz, hogy eltűnjön az a lehetőség, amely Kínába, Indiába és Dél-Amerikába csábította a nyugati termelő és kereskedelmi vállalatokat az alacsony bérek és az extraprofit biztos megszerzésének államilag megerősített ígéretével. A tőkekivitel ezekbe az országokba hamarosan megszűnik. A munkaerő többé nem fog éhbérért dolgozni, az extraprofitot pedig többé nem lehet kiszivattyúzni a cég központjába ezekből az országokból.

(Ezek ellen az országok ellen nem lehet lokális katonai háborút sem folytatni, mint Afrikában, mert az borzasztó veszélyekkel járna, magára a Nyugatra nézve.)

Ezek szerint (Magyarországon is) jobb lesz egy együttműködésben megszerezhető becsületes haszon, mint egy konfrontációban biztosan kiebrudalt, munka nélkül maradt, termelőkapacitásában óriásra növesztett vállalat.

Ami pedig a külföldi bankokat illeti, helyzetüket az Európai Unió szintjén kell rendezni. Nem hitelezhetnek ilyen magas kamatlábbal. Ha nem viszik le a kamatlábat, nem lehet beindítani a termelőszférát. Mivel pedig ez a legfőbb nemzetgazdasági érdek, valóban el kell venni tőlük az extraprofitot, ha nem csökkentik a kamatlábat. Önként vagy kényszer alatt távozniuk kell az országból. A magyarországi vállalatok egész biztos rátalálnak olyan hitelezőkre az országban és külföldön, akiknek van szabad tőkájük és alacsonyabb kamatlábbal hiteleznek.

Magyarország nagy szerencséje, hogy az utóbbi néhány évben olyan tőkeerős vállalatok telepedtek meg az országban, amelyek képesek forgóeszközük és kivitelük saját pénzelésére. Marad a magyar közép- és kisvállalatok hitelezésének a problémája. Ez azonban megoldható az állam koordinációs szerepének erősítésével és közvetítésével egy többoldalú együttműködésben magában a termelésben és kereskedelemben.

A rendszerváltást befejező polgári kormány harca a nemzetközi pénzügyi oligarchiával

Sokan törik a fejüket azon, hogyan lehetséges az, hogy egy ilyen kis ország, mint Magyarország, bátor politikai akaratot mutat a nemzetközi pénzügyi oligarchiával és a multinacionális cégekkel szemben, a magyar állam önállóságának és függetlenségének a megőrzése érdekében. Nem ijed meg a nyomásgyakorlás semmilyen formájától.

Ha valakinek van gazdag fegyvertára bármely kis ország politikai ellenállásának megtörésére, a behódolás elvárására, akkor az említett oligarchiának valóban rendelkezésére áll, mégsem meri alkalmazni.

Melyik az a stratégiai keret, amelyben a rendszerváltást befejező polgári kormány működik és belőle erőt és bátorságot merít?

Ennek a stratégiai keretnek nagyon sok meghatározója és tényezője van. A polgári kormány egész biztosan számba vette őket.

Itt csak néhányat említek meg, ezeket is csupán tézisszerűen:

- A világ erőltetett globalizációjának amerikai víziója eleve lehetetlenség, mert ez mindenki háborújának mindenki elleni háborújához vezetne. A világ kultúrája egységesítésének, homogenizációjának látomása tiszta őrültség, amely nemcsak egy Kína vagy India esetében megvalósíthatatlan, hanem még egy Izland, Norvégia, Dánia stb. és Magyarország esetében sem lehetséges.

- Az USA és az Európai Unió egy államba egyesítve lehetetlenség.

- Az USA és az Európai Unió országainak azonnali és maradék nélküli egyesítése egy szabad kereskedelmi zónába lehetetlenség, regionális különbségeket és kizsákmányolást eredményez.

- Nem lehetséges az eurózóna országainak és az USA-nak az azonnali és maradék nélküli egyesítése egy szabad kereskedelmi egységbe, mert új regionális különbségek fognak keletkezni.

- Nem lehetséges a Nagy-Karoling országok és a Kis-Karoling országok egyesítése sem az USA-val egy szabad kereskedelmi egységbe, övezetbe - államba.

- Még Nagy-Britannia és az USA egyesítése sem lehetséges, pedig az utóbbi az előbbi gyarmata volt 200 évvel ezelőtt.

- A nemzetállamok önállóságának és függetlenségének a megtartása kikerülhetetlen még hosszú, teljesen ismeretlen időig, a jövő egy teljesen ismeretlen időpontjából kellene visszaszámolni, hogy erre a kérdésre feleletet tudjunk adni.

A Kínától és Indiától való amerikai félelem (az amerikai pénzügy oligarchia félelme) valutáris manipulációkkal segíti elő az amerikaiak legmagasabb életszínvonalát, pazarló fogyasztását, amely messze túl van az emberiség most megengedett ökológiai lábnyomán. Bár az amerikai gazdaság a legtermelékenyebb e világon, az amerikai társadalom emberi és kulturális értékeinek a hatékonysága messze az európai általános műveltség alatt van.

- Az amerikai társadalom a fogyasztói társadalom értékeivel vezeti le a gazdagok és szegények között állandóan növekvő szociális szakadékot és feszültséget. Európában közel sem olyan nagyok a szociális különbségek, s nincs többé lehetőség a szociális feszültségek levezetésére: Európa joggal fél minden növekvő szociális különbségtől, az USA-val való egyesülés odavezetne, hogy kezelhetetlenné válnának a szociális különbségek.

Európában új tényező az is, hogy Oroszország a történelemben először viselkedik úgy, mint a kis országokkal barátkozó nagy ország és nem mint birodalom. Terjeszkedni többé nem akar, keresi a kis népek segítségével is az európai értékekhez való közeledés és elsajátítás minden lehetőségét. A keresztény értékek jelen vannak a politikájában. A kommunista múlt politikai örületeit elítéli, mert csaknem az orosz nép öngyilkosságához vezetett. A mai napig képtelen kikecmeregni a népesség veszélyes csökkenésének a hullámvölgyéből. A család értékeinek az erkölcsi megbecsülése növekszik.

Oroszország megbízható gazdasági partnere lehet Magyarországnak, igényli a magyar műszaki szakmunkát. Magyarországot sok kérdésben támogathatja a nemzetközi gazdaságpolitika színterén.

Az együttműködése mögött nem bújjik meg katonai vagy más manipulatív szándék. Az oroszok ma legalább annyira tisztelik Magyarországot az 1956-ban kimutatott ellenállásukért, mint példá-

ul a németek a berlini fal lebontásában szerzett érdemeikért, az amerikaiak az amerikai tudományos életben betöltött érdemeikért. Az oroszok a politikai bátorságban erényt és erkölcsi értéket látnak. Tömegesen jönnek már most Magyarországra, hogy lássák ennek a kis népnek a kulturális vívmányait. Egész biztos, hogy a jövőben még többen fognak jönni, nemcsak a gyógyfürdőkbe, hanem kulturális rendezvényekre is. A magyaroknak ennél több elvárni velőjük szemben nincs.

- Magyarország állandóan birkózik az Európai Unió gazdasági vízió és megoldások nélküli bürokráciájával. Ez azonban nem jelenti azt, hogy Magyarország nem a Nyugat része, sőt még jobban az akar lenni, fejlettségben fel akar zárkózni hozzá. Azt akarja visszaszerezni, amit elvettek tőle a háborús évszázadok. Ehhez több gazdasági segítségre számít a Nyugattól.

Magyarország nem kér az olyan gazdasági politikából, amely az egyik kezével ad, a másikkal meg azonnal visszaveszi azt, amit adott. Korrekt gazdasági kapcsolatokat akar, amelyek végeredménye nem a néma gazdasági háború fejlettek és fejletlenek között - hanem a fejlesztés és fejlődés Európa periferiális részein is. Elsősorban a kommunizmustól megszabadult országok fejlesztését szorgalmazza, hiszen itt legnagyobb a lemaradás. Nem ismeri el azt a politikát, hogy Európa keleti része a nyugati rész termékeinek a kizárólagos fogyasztója, piaca legyen. Tiltakozni fog minden erejével Európa ilyen gyarmatosítása ellen. Műszaki ész, szorgalom és kultúra van Magyarországon is. Csupán segítség kell az átkos évszázadok következményeinek a leküzdéséhez.

A rendszerváltást befejező kormány harca a nemzetközi monopóliumokkal szemben (a demokratikus államkapitalizmus módszereivel is)

Mindenki megdöbben annak láttán, hogy egy ilyen kis ország, mint Magyarország bátran szembe mer szállni a nemzetközi pénzügyi oligarchiával és folyamatosan küzd a kis és nagy országok közti egyenjogúságért a gazdaságpolitika alakításában.

Honnan ez a bátorság, ez a merészség?

Magyarország bátorsága nem vakmerőségből táplálkozik.

A mai Magyarország bátorsága abból ered, hogy „nem szeli ketté az egész almát” két fél almára, vagyis a világgazdaságra mint egységes egészre tekint.

Ehhez akar hozzájárulni és ennek akarja az áldásait és lehetőségeit élvezni.

Magyarország nem azért lépett be az Európai Unióba, hogy lemondjon minden gazdasági kapcsolatról a maradék világgal.

A Kelet felé nyitás gazdaságpolitikája - az USA és Nagy-Britannia pénzügyi oligarchiája által szisztematikusan két évszázada terjesztett és előítéletek gerjesztéséből táplálkozó ámítása következtében - nagyon sokat késett, de végül is lehetővé vált, a hazugságok láncolata szemeire pattant szét.

Többé nem az USA és Nagy-Britannia kizárólagos előjoga a Kelettel történő gazdasági kapcsolatok létrehozása és fejlesztése.

Magyarországtól azt a jogot, hogy a Kelettel együttműködjön gazdasági téren, nehéz lesz elvenni és senki sem fogja kiütni a kezéből. Morighatnak a Világbanknál, de nem fognak tudni változtatni a megsejtett és tálcán kínálgató lehetőségeken. A tőkepiac többközpontú lett, bővült és többoldalú lett a tőkekinálat.

A Kelet felé nyitással Magyarország elsősorban az amerikai termelő vállalatokat akarja arra ösztönözni, hogy jelenjenek meg Magyarországon, mivelhogy elégtelen a jelenlétük a termelő tőkében. Ha ez nem működik amerikai részről, a világot mint egészet kell kezelni, s a keleti ajánlatokat nem kell visszautasítani.

(A keleti nyitás, ismét hangsúlyozom, nem lehet az USA előjoga).

Magyarország minden lehető gazdasági eszközt igénybe fog venni, meg fog ragadni, hogy kiszabaduljon az adósságcsapdából és a gazdasági válságból.

Magyarországot az 1948—1989 között kialakult gazdasági rendszer elszegényítette. Tarthatatlanná vált mára (amikor öldöklő verseny folyik a nemzetközi kereskedelemben és Magyarország éppen a világpiacon valósítja meg nemzeti jövedelmének nagyobbik részét), hogy a rosszul gazdálkodó, életképtelen vállalatok veszteségeit

továbbra is „szocializálják”, azaz szétterítsék a veszteséget a jól gazdálkodó, kivitelezős vállalatok között.

A magyar társadalom nemet mondott az ilyen gyakorlatra. Az értelmiség és a politikai elit „bűne”, hogy a rendszerváltás kezdetén „nem tudta” (hottal nagyon is nyilvánvaló tényről volt szó) a tőkés monopólium és a nemzetközi pénzügyi oligarchia féktelen garázdálkodását, 2013-ban ez nagyon látható már minden háziasszony számára.

A termelővállalatok tőkeprofitját a nemzetközi monopóliumok és pénzügyi oligarchia szinte kiszippantja Magyarországról. Egyeduralmi törekvések területévé vált Magyarország.

Ebbe a magyar állam, társadalom és nép soha nem fog belenyugodni. Nemcsak a magyar szociális rendszert veszélyeztetik, ami szociális és politikai feszültséget okoz, az igazságtalanság még a szegénységénél is jobban sérti a magyar népet.

A nemzetközi pénzügyi oligarchia egyeduralma veszélyezteti azt, ami a legértékesebb: a magyar kultúrát, az iskolázottsági szintet, népegészséget, a magyar nép legnagyobb vívmányainak ápolását, a magyar társadalom több évszázadon keresztül féltve őrzött kincseit, hagyománnyá változott életmódját és életmóddá változott ezeréves hagyományait.

A most kormányon lévő politikai elit „cselekvő nemet” mond a nemzetközi pénzügyi oligarchia székhelyein kreált rablásra, s nem lesz egyedül, mert hamarosan a többi kis ország is követni fogja.

Magyarország elutasítóan viszonyul:

- a) nemzetközi bankrendszerben tapasztalható monopóliumokkal szemben;
- b) a tőzsdén és az értékpapírok piacán tapasztalható monopóliumokkal szemben;
- c) a befektető társaságok koncessziókat kiero-szakoló monopolista gyakorlatával szemben;
- d) a pénzügyi közvetítők és ügynökségek zsaroló, uzsorás gyakorlatával szemben;
- e) a nemzetközi biztosító társaságok diszkriminatív gyakorlatával szemben.

Teszi ezt, mert érzékeli, hogy jelen van egy potenciális, idáig nem eléggé észlelt ellenállás az ilyen gyakorlattal szemben.

Új szereplők jelentek meg a világgazdaságban, amelyek erősítik a pénzügyi oligarchiával szembeni ellenállást.

Magyarország nem támogat olyan monopolizált piacgazdaságot, amely kivonja magát a magyar állam és magyar társadalom ellenőrzése alól, a kiigazítás szükségére alól. Az ilyen vadnyugatot teremt a tőkepiacon az uzsorára éhes pénzügyi oligarchiát.

A nemzetgazdaság - Magyarország nemzetgazdasága - is realitás, s az lesz a jövőben is. Nem engedhető meg semmiféleképpen e nemzetgazdaságban, hogy a fináncoligarchia a termelőtőke ellen forduljon.

Nem engedhető meg Magyarország nemzetgazdaságában a termelőtőke, a termelő - anyagi javakat termelő - magántulajdonos és vállalkozó „ismeretlen pénzügyi központok” általi kiszippolyozása, a termelőtőke élődsi területeken való pihentetése. A profit nagyobb része a jól gazdálkodó, világpiacra termelő - anyagi termékeket termelő - magánvállalkozót illeti meg és nem a pénzügyi élet spekulánsait.

A jól termelő magánvállalat és magántőkés érdekei egybeesnek a magyar állam, a magyar munkavállalók érdekeivel.

Magyarország gazdaságpolitikájának irányítói teljesen tudatában vannak annak, hogy a magyar állam intervenciói nélkül a demokratikus piacgazdaság a monopóliumok piacgazdaságává alakul. A pénzügyi oligarchia központjai által támogatott viszonyokban lehetetlenség megvédeni a magyar tőkés, a magyar termelőtőke érdekeit a féktelen harácsolástól.

E tekintetben két évtizeden keresztül illúziók uralkodtak, amelyek mára szertefoszlottak.

Bőkezűen pénzelték külföldről, a pénzügyi oligarchia központjaiból, az illúziók gerjesztőit és terjesztőit az értelmiség és a politikai elit köreiben. A bértollnokok és hordószónokok korszaka volt ez, de úgy tűnik, a tündöklésük végképpen leáldozik. (A magyar „felismerés vírusa” terjedni fog). A magyar állam komolyan veszi a piacgazdálkodás védelmét a monopóliumokkal és spekulánsokkal szemben. Ebből az okból kifolyólag a magyar földdel való spekulációt és üzérkedést sem engedi meg. A magyar föld arra hivatott, hogy termelőtőke maradjon és a magyar népet gyarapítsa. (A magyar nép 1000 éves harcot folytatott azért, hogy a magyar föld azoké legyen, akik megművelik!)

Magyarország nem Las Vegas, és nem is lehet az. A magyar nép vagy a magyar föld terméséből, vagy bérmunkából él, nincsenek lehetőségei a pénzügyi szélhámoskodásra.

Összegezzük:

- a) a monopolizált „háromsebességű” Európát Magyarország nem fogja támogatni;
- b) a monopolizált euroatlanti (USA—Európai Unió) „egységes” adórendszerét Magyarország ellenzi, mert újabb regionális különbségeket teremt a gazdasági élet minden területén, Európa keleti feléből ki fogja szippantani a szakképzett munkaerőt, a nyersanyagot és energiahordozót. A Nyugaton gyártott késztermékek piacává és raktárává, a veszélyes ipari hulladékok lerakatává teszi a kelet-európai kisországokat.
- c) Magyarország elutasítja a volt kommunista kisországok kifosztását: a termőtöke „leépítését” és elszegényítését a monopolizált monetáris pénzügyi politika által;
- d) a pénzügyi oligarchia központjából diktált, monopolizált piacgazdaságnak Magyarországon nem lesz jövője: a magyar nép elutasítja.

- e) Az állandóan bővülő, szociális háló nélküli piacgazdaság ellen a magyar nép lázadni fog -, mint mindig hasonló esetekben a történelem folyamán. Akik ilyen piacgazdaságot támogatnak, azokat külföldi bérenceknek, hazaárulóknak fogja megbélyegezni.

Magyarország a nemzetileg sokszínű, egyenjogú nemzetállamok gazdaságát fogja csak támogatni. Minden más veszélyes játék Európában. Elszegényíti Európát, Magyarország pedig Európában a világ alamizsnáért könyörgő, koldusszegény országa lenne.

Magyarország élvezzi Németország és Oroszország hallgatóságos támogatását az előzőekben körülírt demokratikus államkapitalista módszerek alkalmazása tekintetében. Ami pedig a Világban, Nemzetközi Valutaalap, Friedmant, Sorost és a liberális monetáris politika, valamint a korlátlan szabadpiac támogatóit, az ismét gyarmatosító és a kisországokat bekebelező politika híveit illeti – csak jajongjanak, szitkozódjanak, amennyit csak akarnak. Az emberiség nem veszít velük sokat. Janus-arcukat a volt kommunista országokban jól kiismerték.

